

תקות מנחם

גיליון מס'
191

יו"ל לקראת ש"פ תצוה – י"ג אדר -
ערב פורים

הי' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר קנין – ג'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ה' פרשת תצוה י"א אדר תענית אסתר הי' תהא שנת עליון
סיום הלכות שכנים והתחלת הלכות שלוחין ושותפין

השראת השכינה

א. את הלכות שכנים התחילו ביום א' פרשת תצוה, למחרת שב"ק
פרשת תרומה, שאז סיימו את ההלכות הקודמות. ומצד "מתכפין
התחלה להשלמה", שזהו כתוב בנוסח "מרשות לחתן בראשית"
שאומרים בשמח"ת [וכפי שכתב זאת כ"ק אד"ש למארגן שיעורי
סיומי הרמב"ם בביהכ"ס ליובאוויטש בית משיח – 770, הרב
מנחם נחום שיחי גערליצקי], אם כן כבר ביום הסיום של ההלכות
הקודמות, שבת קודש פרשת תרומה, התחילו את הלכות שכנים.
ופרשת תצוה באה כהמשך לפרשת תרומה שמדובר בהן על בנין
המשכן וכליו ועשיית בגדי כהונה והעבודה בימי המילואים של
המשכן.

ונקודה עיקרית והמטרה של הקמת המשכן, היא השראת
השכינה בתוך בני ישראל, כמו שכתוב מיד בהתחלת פרשת תרומה¹
"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". וכן נאמר "ונתתי משכני
בתוכם". והמילה שכנים ושכינה הן אותו שורש. וגם המשמעות
היא שווה; כי השכינה שוכנת בבית המקדש ובמשכן בתוך
היהודים, וגם השכנים שוכנים יחד באותה חצר ובקירוב מקום
[וגם "שכינה" משמעותה שהיא בתוך ובשכנות לכל ישראל. וגם
כאוי"א וכל ישראל שכנים של השכינה. ומדובר על יחסי שכנות
טובה כמש"כ בפסוק הנ"ל, אחרי "ונתתי משכני בתוכם", אומר:
"ולא תגעל נפשי אתכם", ומבאר אד"ש; שכשיש דבר טוב הרבה
יותר מדי או כל הזמן בלי הפסק, יתכן שיהיה בבחינת "אשר יצא
מאפכם" כנאמר לגבי השליו שמביא לגועל נפש, וזו הברכה
שהקב"ה ישרה וישכון כל הזמן בתוך עם ישראל, ובכל זאת "לא
תגעל נפשי אתכם".]

וענין השכינה היא נקודה עיקרית במשכן; לא מיבעי ע"פ דעת
הרמב"ן שאומר בהקדמה לפרשת תרומה ש"עיקר החפץ במשכן
הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון, כמו שאמר (להלן
בפרשה)²: "ויועדתי לך שם, ודברתי איתך מעל הכפורת על כן

הקדים הארון והכפורת בכאן, כי הוא מוקדם במעלה" (וגם
אומרים תז"ל: "שהשכינה שורה בין שני בדי הארון"). ומבאר
אד"ש כי הרמב"ן מפרש פשוטו של מקרא שכתוב "ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם", אלא גם ע"פ דעת הרמב"ם שאומר שעיקר
המטרה במצות בנין בית המקדש ובית הבחירה הוא הקרבת
הקרבנות כמו שכותב בתחילת ספר עבודה והלכות בית הבחירה³:
"מצות עשה לעשות בית לה' מוכן להיות מקריבין בו הקרבנות",
היינו שעיקר המטרה היא הקרבת הקרבנות [כי הרמב"ם הוא ספר
הלכה שם נוגע העבודה שלנו (שזהו תחילת ספר עבודה) ועבודתנו
במקדש היא הקרבת הקרבנות (ולא השראת השכינה ופעולתו של
ה'). אמנם גם לפי הרמב"ם אין מקרא יוצא מידי פשוטו, מ"ש
בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אלא שבעבודתנו העיקר
הוא הקרבת הקרבנות, אבל גם הרמב"ם מודה שהשראת השכינה
הוא דבר עיקרי במטרת הבנין [ואלי יש לומר שגם זה מרומז במה
שכותב הרמב"ם מיד אח"ז: "וחוגגין אליו שלוש פעמים בשנה",
שזהו ע"פ מ"ש "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון
הי", כי זהו ראיית פני השכינה [אלא כפי שכתבנו, הרמב"ם מדבר
על העבודה שלנו שצריכים לעשות ולהביא את קרבנות החגיגה,
אבל זהו בשביל ראיית פני השכינה].

שכנות טובה!

ב. ולא רק ששורש ומשמעות המילה שכנים ומשכן ושכינה
שוים, אלא גם יש קשר במשמעות ותוכן ענינם;
תוכן הלכות שכנים הוא; שהשכנים לא יזיקו אחד את השני
ויעזרו אחד לשני ויחיו ביניהם באהבה ובאהבת ישראל. ובפרט
בפרקים האחרונים של הלכות שכנים שם מדובר על הדינים ד"דינא
דבר מצרא" שבאים מהכתוב⁴: "ועשית הישר והטוב" זאת אומרת
שדיני שכנים אומרים שצריכים להתנהג עם השכן באופן של "לפנים
משורת הדין", "ועשית הישר והטוב".

3 פ"א, ה"א.
4 ואתחנן ו, ח.

1 כה, ח.
2 כה, כב.

גדול שתשרה בו הברכה, והברכה הכי גדולה היא **השראת השכינה** שמביאה הברכות הכי טובות וגדולות.

ברכנו אבינו – כולנו כאחד באור פניך

[ומתאים עם הידוע ש"כלי" – ר"ת כהנים לויים ישראלים; היינו שאם כל אחד מחלקי עם ישראל, מהכהנים הלויים והישראלים יעשה את תפקידו כמו שאומרים ב"רבון העולמים" שאומרים בתפילת השחר (ב"פארפארענט" – סדר הקרבנות שלפני התפילה) לפני "איזהו מקומן": "ולהיות הכהנים בעבודתם, ולויים בדוכנם, וישראל במעמדם"; היינו שכל אחד מחלקי עם ישראל עושה את תפקידו וכולם עושים ביחד באחדות, אחדות זו היא הכלי לשלום ולברכה, וכמ"ש¹⁰ **ברכנו אבינו כולנו כאחד**; היינו שהברכה שורה **כשכולנו כאחד**, וזו הברכה של השכינה – **אבינו**. וכן נאמר¹¹ "אתם נצבים היום כולכם לפני הוי' אלוקיכם", כמבואר במאמרי חסידות מתחיל מד"ה זה בליקוטי תורה שמתי היהודים נצבים ותקיפים ועומדים כ"ניצב מלך" בשלום ובלי חשש מאויבים ומזיקים – כשכולם יחד, כל חלקי עם ישראל מ"ראשיכם שבטיכם גוי ועד חוטב עציך ושואב מימך" כל אחד עושה את תפקידו, וכולם עושים זאת ביחד ואחדות, ואז **נצבים וחזקים** ובטוחים כמ"ש "וישראל ישכון לבטח" וכן "וישכון ישראל בטח". ואולי אפשר לומר ש"כולכם" גם מלשון "כלים"; היינו שעם ישראל כולם ביחד הם "כלים" לשלום ולברכה].

גלות השכינה ועם ישראל – בגלל שנאת חינם

ה. וענין זה מתבטא ג"כ בעוד מקום בתניא, באגרת הקודש סי' לא¹² שמבאר מה שכתוב בתיקוני זוהר: "דשכינתא איהי מרעא בגלותא כביי"; ומבאר שהשכינה סובלת וחולה בגלות כשעם ישראל הם לא באחדות, ומביא משל מאברי הגוף שמתפקדים כראוי רק כשמחזור הדם הוא שלם וזורם בכל האברים, וכותב: "נקראת השכינה בשם לב, והנשמות בשם אברים להורות לנו כי כאשר כל הנשמות דבוקות ומקושרות יחד אזי סיבוב והילוך החיות וההשפעה סובב סובב ונעוץ סופן בתחילתן לקשר ולחבר כולם להוי' אחד ולדבקה בו יתברך כמ"ש אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלוקיכם כולכם דייקא ולפני דייקא ראשיכם כו' מחוטב עציך כו'. ובוה יובן מארז"ל¹³ כי חורבן בית שני ומנפילת ישראל בגלות והסתלקות השכינה וירידתה לאדום בבחי' גלות כבי' הכל היה בעוון שנאת חינם ופירוד לבבות ר"ל ולכן נקראת **חולה** עד"מ כמ"ש סומך נופלים ורופא חולים לשון רבים הם כל האבודים וכו'".

טוב שכן קרוב!

ו. כפי שכתבנו הגלות באה בגלל שנאת חינם וחוסר אהבת ואחדות ישראל שהם מביאים הגאולה ובנין בית המקדש. וענין **השכנים** מבטא ענין אהבת ואחדות ישראל, וכבר בגאולה הראשונה, גאולת מצרים (שהיתה הכנה למקדש הראשון, המשכן)

ובפרט בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות שכנים שם כתובים אופנים שאין בהם מן הדין **"דינא דבר מצרא"** אלא הנהגת הטוב והישר להעדיף במכר אנשים מסוימים. כמו שכותב הרמב"ם בסיום (לאחר כמה אופנים שההלכה דומה): "שכן וקרוב – השכן קודם⁵ [גם אן הוא לא בעל המצר ממש] שגם זה בכלל הישר והטוב הוא. קדם אחד וקנה זוכה, ואין חברו שראוי לקדם לו יכול לסלקו, הואיל ואין אחד מהם בעל המצר. שלא ציוו לכמים בדבר הזה אלא **דרך חסידות ונפש טובה היא שעושה כך**". עכ"ל. היינו שההלכה האחרונה מדברת על **דרך חסידות ונפש טובה** ביחסים הטובים שבין שכנים – אהבה ועזרה לשכנים, היינו שהלכות אלו קשורות באחדות ואהבת ישראל.

שזוהי גם המשמעות של שורש המילה שכן ושכנים ושכינה; ההשכנה בבטחה **ובשלוה**, על דרך הפסוק "וישכן ישראל בטח בדד וגו'".

וכשיש אהבה ואחווה בין השכנים בלי טינה טרוניות ומחלוקת אז השכנים שוכנים ביניהם בשלוה וברוגה ואהבה ואחווה וגם יש ביניהם עזרה הדדית מאחד לשני, שזוהי מטרת לימוד וידיעת הלכות שכנים וקיומן [ואנו מוצאים אותה לשון שאומרים בקשר לשכינה שהיא שורה אנו מוצאים גם לגבי שכנים; במסכת עירובין ובהלכות עירובין כתוב על שכנים הלשון שהם **שורים** יחד בחצר ובמקום אחד].

השראת השכינה – בשלום ושלוה

ג. וכשיש בעם ישראל יחסי אהבה ושכינות כדבעי אז גם השראת השכינה ביניהם היא בשלימות וכמו שמובא בחסידות⁶ במאמרים הקשורים ב"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" במאמר חז"ל⁷: "איש ואישה זכו שכינה שרויה ביניהם", וכשיש שלום בית ושלוה בין בני הזוג מתווסף שלימות בהשראת השכינה שביניהם. על דרך זה באופן כללי בכלל ישראל, השראת השכינה בשלימות היא דווקא כשבניי מאוחדים בשלום ובאהבה ושלוה כמ"ש בתניא פרק ל"ב⁸ [המדבר כולו על אהבת ישראל; היינו שאהבת ישראל היא ה-לב של היהדות והתניא והחסידות]: "להמשיך אור א"ס ב"ה בכנסת ישראל כמ"ש לקמן דהיינו במקור נשמות כל ישראל למהוי אחד באחד דוקא ולא כשיש פירוד חס ושלוה בנשמות **דקב"ה לא שריא באתר פגים** וכמ"ש **ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך** וכו'" (היינו השראת השכינה – "אור פניך").

וזוהו המשמעות והלשון "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"; היינו שהשכינה שוכנת ושורה בתוך היהודים כשהם שוכנים ושורים ביחד וביחסי שכינות מאוחדים ומצוינים אבל אם יש שנאה ביניהם נגרם גלות השכינה, ולכן החורבן בא בגלל עוון שנאת חינם.

השלום – כלי מחזיק ברכה!

ד. וזהו מה שאומרים חז"ל⁹: "לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא **השלום**", היינו שהשלום הוא הכלי הכי חשוב והכי

5 ב"מ קח, ב. וזו בעיה שנפתרה שם מהפסוק (משלי כז, י) "טוב שכן קרוב מאח רחוק".

6 במאמר יום ההילולא (והנשיאות) יו"ד שבט ה'תש"י, אות ה' עמ' 17.

7 סוטה יז, א (ומעניין, שבהשגחה פרטית גם בקונטרס יו"ד שבט ה'תש"י ענין זה בעמ' 17 – **טוב**, ע"פ הפסוק (משלי יח, כב): "מצא אישה מצא **טוב**").

8 ונפלא הדבר שפרק ל"ב בתניא הוא משיעור התניא בחת"ת של ימים אלה.

9 משניות סוף מסכת עוקצין.

10 ברכת "שים שלום" בשמו"ע.

11 נצבים כט, ט.

12 לא – ועם הכולל לב, היינו שכל עם ישראל מתכללים יחד, שזוהו הלב ואהבה וענין המרכזי בעם ישראל כמו שבחלק א בתניא, על אהבת ישראל כתוב בפרק לב.

13 יומא ט, ב [ויש לומר; ט"ב - רמז ליום ט' נ אב; יום הגלות והחורבן של ב' בתי המקדש.

ביהמ"ק השני].

פורים - אחדות ישראל!

ח. ובהשגחה פרטית לומדים הלכות אלה בימים הסמוכים לימי הפורים; שתוכן הלכות אלה כנ"ל, הוא ענין אהבת ואחדות ישראל, וזהו גם תוכנם של ימי הפורים; גם בגזירה וגם בביטולה וגם במצוות ימי הפורים;

בגזירה - כשאמר המן לאחשורוש וקטרטג על עם ישראל "ישנו עם אחד **מפוזר ומפורד** בין העמים וגו'"; היינו כמבואר בחסידות שבעצם עם ישראל צריך להיות עם **מאוחד** שמביא את אחדות השם לעולם אבל בפועל הוא **מפוזר ומפורד** בין העמים, ענין המחלוקת.

ומה עשו לביטול הגזירה?; אסתר אמרה "לך **כנוס את כל היהודים**" היינו שכמשקל נגד קטרוג המן "מפוזר ומפורד" אמרה אסתר **לכנס** ולאחד את כל היהודים, ואח"כ נאמר שבפועל "נקהלו לעמוד על נפשם" היינו ענין האחדות וכמו שאומרים חז"ל שכל השנה עמדו מאוחדים במסירות נפש שלא להינתק מהשם.

ונס ההצלה היה לכל היהודים באחדות באופן של "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר!"

ונלחמו באויביהם באחדות באופן של "נקהלו היהודים בעריהם וגו' לשלוח יד במבקשי רעתם"¹⁹ "ויקהלו היהודים אשר בשושן"²⁰. ובהמשך גם חגגו את נס ההצלה באופן של "נקהלו" ויעשה אותה יום משתה ושמחה!"²¹.

והמצוות שנצטוו בפורים גם הם, אומר אד"ש מה"מ, מבטאים את ענין אחדות ישראל; משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. שכל אלה מבטאים את האחדות שבעם ישראל וגם אמירת ועל הניסים וקריאת התורה הקשורה לפורים עושים במנין ובציבור. וגם משתדלים לקרוא המגילה בציבור וברוב עם [וסיום ההלכות ב"א אדר, היום בו אומרת המשנה בתחילת מסכת מגילה שמתחילים לקרוא המגילה מיום "א באדר; וי"ל - י"א - ר"ת יום (מגילת) אסתר] וכן לעשות את מצוות ה"משתה ושמחה" עם הקרובים ועם רבים.

תצוה - חיבור ישראל!

ט. לומדים את הלכות שכנים בפרשת "תצוה" שגם "תצוה" - מורה על **החיבור** (ע"פ מאמרי החסידות; **תצוה** - מל' חיבור) **והאחדות** של כלל ישראל עם משה רבינו ועם הקב"ה; מתאים לענין השכנים והשכינה.

מחצית השקל - אחדות ישראל!

י. מסיימים את הלכות שכנים ביום ה' י"א אדר שהקביעות השנה (שפורים חל ביום א') ביום ה' הוא **תענית אסתר** [וי"ל י"א - ר"ת יום (תענית) אסתר].

ותענית אסתר קשור בנאמר במגילה שאמרה אסתר למרדכי: "לך **כנוס** את כל היהודים וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו" - הצום קשור באחדות כל ישראל - **כנוס!**

וביום זה נותנים את **מחצית השקל** [כי "הקדמו שקליהם"] וגם

מודגש גדול הענין של שכנות טובה. וכמ"ש בקרבן פסח (שהקריבו ערב יציאת מצרים¹⁴) "ולקח הוא ושכנו הקרוב אל ביתו", היינו שהתורה מעדיפה להתנות ולצרף לפסח את השכן, כדי לחזק השכנות הטובה והאהבה שזה קשור לגאולה.

והמשנה בפסחים¹⁵ דעת ת"ק, רבי יהודה; ש"אין שוחטין את הפסח על היחיד", ומפרשת הגמרא הטעם הכתוב בברייתא: "ת"ר מנין שאין שוחטין את הפסח על היחיד, ת"ל 'לא תוכל לזבוח את הפסח באחד'", היינו שיש הקפדה לשחוט את הפסח דוקא בשותפות עם אחרים - אהבת ואחדות ישראל.

ובתוספתא דפסחים¹⁶ דעת ת"ק שדין שכנות בפסח הוא רק בפסח מצרים שהקריבו כ"א בבית, אבל לא בפסח דורות, אבל דעת רבי שמעון¹⁷: "אומר אני אף בפסח דורות כן [דין] ולקח הוא ושכנו הקרוב אל ביתו" וכל כך למה? כדי שלא יניח אדם שכנו הקרוב אל ביתו, וילך ויעשה את הפסח אצל חברו, לקיים מה שנאמר "טוב שכן **קרוב מאח רחוק**". היינו שגם **לדורות** בביהמ"ק, לדעת ר"ש צריך להשתדל ולחפש את שכן ביתו ולהימנות ולעשות איתו את קרבן הפסח, כדי לחזק את יחסי השלום ואחדות השכנים, שע"י האחדות באה הגאולה שזהו תוכן **קרבן פסח**.

שכנות ואחדות שלמה מביאים הגאולה!

ז. וע"ד הרמז ו"פרפראות";

"שכן" - בגימטריא - **שָׁלֵם** (בכתיב חסר בלי ו').

"ושכנם" (בכתיב חסר בלי ו') אותיות "משכן", ובכתיב מלא (עם י') - "שכנים" אותיות "משכני" - ע"ד הפסוק הנ"ל: "ונתתי משכני בתוכם".

וכן "שכן" - גימטריא **ש"ע** - שהוא שורש המילה "ישועה", הבאה מגילוי **דש"ע** נהורין, כמ"ש בתניא באיגה"ק סי' ג'¹⁸ עה"פ: "ויילבש צדקה כשריון וכובע **ישועה** בראשו": "וזה הוא וכובע **ישועה** בראשו ישועה הוא מלשון וישע ה' אל הבל ואל מנחתו. והוא ירידת האור והשפע **דש"ע** נהורין שבזוה"ק. וכמ"ש **יאר** ה' פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה".

והיינו שע"י שכנות טובה, בשלום אחדות ואחוה, מביאים הגאולה **השלימה!**; שכן - ש"ע - גימטריא - **שָׁלֵם!**

[כפי שכתבנו בקשר בין "שכנים" להשראת השכינה, רואים דבר יפה;

"שכנים" - בגימטריא 420 - **ת"כ**, ובית שני היה קיים ושרתה בו השכינה ת"כ שנים. ואם נכתוב "שכנים" בכתיב חסר (בלא ו') **שכנס** - בגימטריא - 410 - **ת"י**. ובית ראשון עמד ושרתה בו השכינה 410 (ת"י) שנים (בגימטריא "**בזאת**" - ע"ד הנאמר: "**בזאת** יבוא אהרן אל הקודש").

וכתוב ב"בעל הטורים" שענין זה מרומז בתחילת פרשתנו בקשר לשמן המנורה "כתית למאור": שבזה מרומז השנים שבהם עמדו ב' בתי המקדש הראשון והשני והדליקו בהם את נרות המנורה; "**כתית**" - **כת** - 420 שנה של ביהמ"ק הראשון. **ית** - 410 שנים של

14 בא יב, ד.

15 דף צא, א.

16 פ"ח, ז.

17 יש גורסים ר"ש בן אלעזר וי"ג סתם רבי שמעון ואולי זה רשבי"י שאמר בזוהר כני"ל שהגאולה ובנין ביהמ"ק תלויין באהבת ואחדות ישראל.

18 ע' 208 - גימטריא **וארא** (גילוי אור).

19 אסתר ט, ב.

20 פסוק טו.

21 פסוקים יז-יח.

"מחצית השקל" מבטא (ע"פ ביאור אד"ש) את אהבת ואחדות ישראל (כמו הלכות שכנים).

א. כל עם ישראל נותנים בשוה "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל".

ב. כל אחד נותן רק חצי, ז.א. שאינו שלם, כדי שיהיה שלם צריך להתאחד עם הקב"ה או עם הזולת. וזהו מ"ש "עשה לך שתי חצוצרות כסף" כביאור המגיד: "שתי חצאי צורות" שכ"א הוא רק חצי, וצריך להתאחד עם הקב"ה או עם יהודים אחרים, ואז יהיה דבר שלם.

ג. ממחצית השקל קנו את קרבנות הציבור של כל השנה לכלל כלל ישראל, היינו שע"י חצי שקל א' מתאחד כל יהודי עם כל כלל ישראל בכל קרבנות הציבור בכל השנה כולה, אחדות נפלאה שאין כמוה!

והקרבנות הביאו במשכן ומקדש מקום השראת השכינה!

"תקות" חוט השני²²

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. **בפרשיות תרומה תצוה - ע"ד המשכן והשראת השכינה, ושכנים אותו השורש.**

ב. **השכינה שורה בשכנות עם ישראל.**

ג. **שכנים באחדות אחוה ושלוש לפנים משורת הדין, דינא דבר מצרא (ועשית הישר והטוב).**

ד. **שכנות בדרך חסידות ונפש טובה - טוב שכן קרוב.**

ה. **ע"י שכנות ואחדות טובה - השראת הכינה.**

ו. **השלוש כלי מחזיק ברכה.**

ז. **בגלל שנאת חנם - גלות השכינה ועם ישראל, וע"י התאחדות הגאולה וביהמ"ק.**

ח. **גזירת נס פורים ומצוותיו - אחדות ישראל.**

ט. **תענית אסתר - כנוס את כל היהודים - אחדות ישראל.**

י. **מחצית השקל - אחדות ישראל.**

היינו שאד"ש מה"מ רוצה שכל אחד יהיה גם דיין ויכול לפסוק בעניני דיינות.

שלוחים רבנים ודיינים

ב. וכשנסעו ה"זוגות צעירים" שנשלחו ע"י הרבי להיות שלוחיו בירושלים ובצפת, ואחרי כמה שנים שלמדו שם בכלל, שאלו את אד"ש באיזה שטח שיעדיפו להסתדר, ענה אד"ש במכתב ופירט את סדר העדפויות ובעדיפות ראשונה הורה שיסתדרו ויקבלו באה"ק משרות רבניות או דיינות, ורק אחרי זה (אם לא מקבלים רבנות או דיינות) כתב על דבר שליחות את בית חב"ד וכדומה.

היינו שאצל אד"ש מה"מ חשוב יותר ששלוחיו יהיו רבני ערים וקהילות יותר מאשר פעילים בבתי חב"ד, ולמרות שהיה אפשר לחשוב שמי שכל ענינו שהוא שליח של אד"ש בבית חב"ד הוא כל כולו בשליחות הרבי ויכול יותר להתמסר לענייני חב"ד כ"מבצעים" וכדומה, משא"כ דיינים ורבני ערים וקהילות שיש להם גם מחויבות לקהילותיהם מששלמים משכורתם.

אך כנראה אצל אד"ש חשוב יותר דיינים ורבנים כי הם "מרא דאתרא" ויש להם סכמות ע"פ תורה והשפעה על הקהילה והמקום.

משא ומתן באמונה!

ג. סיפר לי הרה"ח חיים שיחי' בנימיני שהיה ראש הישיבה בפטרופוליס בברזיל, והרבי עודדו בזה מאוד, ובשנים הראשונות בעבודתו שם נשלח ע"י מחלקת החינוך התורנית לחו"ל של ה"סוכנות היהודית". והיתה לו הצלחה והשפעה גדולה ושולח הרבה תלמידים ללמוד בישיבות "תומכי תמימים" בכפר חב"ד בארץ ישראל [בשנים שאחרי זה כבר לא היה שליח של הסוכנות אלא ישיבתו היתה כבר עצמאית שלו, ושולח הרבה תלמידים ללמוד "תומכי תמימים" המרכזית אצל הרבי ב-770].

וכשעוד היה שליח של "הסוכנות היהודית" מטעם ארץ ישראל, שאל פעם את אד"ש ב"יחידות", באם יהיה לו ניגוד אינטרסים, שהאינטרס החב"די יהיה שונה מהאינטרס של משלחיו מארץ ישראל.

וע"כ ענה לו אד"ש שמצד משא ומתן באמונה, מכיון שהם שלחו אותו ומשלמים משכורתו ופעולותיו, עליו לפעול בכיוון שלהם ע"פ דין תורה והיושר.

לא להפריע את סדר הישיבה!

בא' ההתוועדויות בפורים אמר אד"ש: שהסיבה שההתוועדויות שלו ביומי דפגרא מתחילות בשעה 9:30 ולא לפני זה (הכוונה בחורף, שמתפללים מעריב מוקדם, כי בקיץ אי אפשר להתחיל קודם בגלל תפילת מעריב. ולהעיר שבשנים קודמות התחילו ההתוועדויות ביומי דפגרא בחורף בשעה 8:30, ואינו יודע באיזה שלב זה השתנה), והרבי הסביר שהוא מתחיל את ההתוועדות בשעה 9:30 כדי שלא להפריע לסדר הישיבה.

אבל עפ"ז למה בפורים הוא מתחיל מאוחר, הרי בוודאי אין בפורים סדר הישיבה? וע"כ עונה הרבי, שבפורים הסיבה שמתחיל מאוחר ולא קודם היא כדי שיחגגו כ"א במשפחתו ובחוגו, ורק אח"כ שיבואו להתוועד במקום מרכזי.

אבל מזה רואים שהרבי לא הסכים להתוועד באמצע הסדר, והיה כדאי שאנ"ש יעירו לגבאים עד"ז, דברי הרבי שביומי דפגרא צריכה ההתוועדות להתחיל בשעה 9:30.

לעילוי נשמת

מרת מרים בת יוסף ע"ה

נפטרה ט"ז שבט ה'תשי"ע

יה"ר שתמליץ טוב בעד בני משפחתה שיחיו שתהיה להם הצלחה מופלגה בכל הענינים בגשמיות וברוחניות מתוך הרחבה, בריאות, נחת ואושר תמיד כל הימים! ותפעל גאולה כללית לכלל ישראל בבית המשכן ממ"ד ממש"ש נאו!

ויקיים תיכף ומיד היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה וביאת המשיח בקרוב ממ"ש!

נדפס ע"י בנה יבדלחטי"א

הרה"ת אריה חי שיחי' ישראלי

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לימוד דיינות

א. באחת מהתוועדויות חג הפורים אמר אד"ש: "אני הרי בא אליכם כל פעם בגזירות חדשות (הוא אמר זאת בחיך קל)... ואמר אד"ש שכל תלמיד שנבחן על הלכות איסור והיתר ב"יורה דעה" וקיבל הסמכה ב"יורה-יורה", שילמד גם "דיינות", ויבחן על זה ויקבל הסמכה ל"דין דיין".

22 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).